

Og det gjorde han.

Jeg var ikke så gammel, jeg spillede på pigeholdet dengang, og han tog med for at se vores kamp. Mor blev selvfølgelig hjemme, hun havde altid syntes det var komplet åndssvagt at jeg brugte så megen tid på træningen og spillede alle de kampe og sommetider kom hjem med skrammer på knæene og albuerne. Hun forstod slet ikke at jeg gad cykle de fire kilometer ind til byen for at træne to gange om ugen.

Men det gjorde far. Han sagde aldrig mere den dumme vittighed om damehåndbold efter at han havde været med første gang. Senere kørte han mig derind så tit han kunne på den gamle motorcykel. Han havde en Nimbus, den passede og plejede han som om det var et spædbarn.

9

– Det er også nødvendigt, sagde han, – det er længe siden de holdt op med at lave dem, så jeg kan ikke få en anden, og det er verdens bedste maskine. Sådant en Nimbus er hvad en Ford T var for bilerne. Uopslidelig.

Det var hyggeligt når han var med, men ellers havde jeg ikke noget imod selv at cykle ind til hallen. Den første kilometer af vejen var en lang og meget stejl bakke nedad. Det højeste punkt deroppe er vist 42 meter over havet.

Turen ind til byen var ikke noget at snakke om. Det var meget værre når man skulle hjem, for så skulle man op ad den stride bakke, oven i købet efter at man havde knoklet rundt i hallen og godt kunne være lidt mat i knæene. Men det havde jeg forlængst vænnet mig til. Man får benmuskler af den slags.

Det var nen på eftermiddagen, og jeg regnede med at i nok snart ville komme hjem. Så jeg fandt kartoflerne frem for at skrælle dem. Men så ombestemte jeg mig. Jeg fik sådan en lyst til spaghetti. Det kan far heldigvis også lide.

Jeg nåede ikke engang at få spaghettierne i gryden før far var der. Han kom på motorcyklen, jeg hørte det dårlig

21

nok fordi han altid plejede at slukke motoren det sidste stykke ned ad vores smalle vej. Så kunne maskinen selv trille derned. Men jeg hørte da han stillede motorcyklen ind i skuret.

- Um, spaghetti! sagde han.
- Hvor ved du det fra?
- Jeg kan lugte det.
- Spaghetti lugter ikke af andet end mel og vand, sagde jeg.

rier i Europa øverst på siden. Det var et mord der var blevet begået aftenen før. Lige uden for Bogense. En pensioneret redaktør var blevet kvalt.

Jeg havde ikke tænkt mig at læse videre, jeg er ikke særlig vild med den slags, synes slet ikke det er så spændende som nogle mennesker vistnok gør. Men jeg var pludselig nødt til det. Noget meget ubehageligt slog ned i mig og tvang mig til at læse videre.

Da frøken Frandsen på den anden side af vejen var blevet skudt havde jeg snakket med far om hende, og han havde sagt at han kendte hende fordi det var hende der havde dømt ham. Sammen med en lokalredaktør der senere var flyttet til Bogense. Og der stod ... jeg ved ikke om andre har det på samme måde som jeg, men sommetider kan jeg blive hængende over en artikel jeg slet ikke har tænkt mig at læse, bare fordi jeg ser et navn jeg kender, enten på et menneske eller et sted, og her stod altså at redaktøren stammede fra Kerteminde.

Så var det måske den samme mand som far havde talt om? Redaktør fra Kerteminde. Jeg kunne ikke huske hvad far havde sagt han hed, men det var et dobbeltnavn, og den myrdede hed Elkjær Knudsen.

Det var ligesom jeg fik en pludselig mavepine, nej, ikke menstruation som nogen kalder mavepine, men sådan rigtig, som om jeg skulle på wc i en fart.

Jeg måtte klamre mig til avisen og læse videre.

Der stod at politiet ikke havde kunnet fastslå noget motiv til drabet på den pensionerede redaktør. Han havde været alene hjemme, fordi hans kone var indlagt på sygehuset i Odense. To vidner havde fortalt at de ved 22-tiden havde hørt en motorcykel i nærheden af redaktørens ensomt beliggende hus.

Helt præcis stod der: »Ligesom ved den brutale nedskydning af den 54-årige Edith Frandsen i Skårup har naboer hørt en motorcykel i nærheden af mordstedet. Ligesom på Sydfyn startede motorcyklen på en mark bag en hæk ved huset. Politiets teknikere undersøger nu dækaftrykkene for at sammenligne dem med sporene fra marken ved Skårup.«

Jeg har ganske vist aldrig forstået hvorfor aviserne sommetider, men ikke altid, kalder noget for et »brutalt« mord, det er et mord da altid, men lige da spekulerede jeg ikke på det.

Jeg havde hele tiden inderst inde vidst at det ikke var en traktor der startede på marken bag vores lille vej den aften frøken Frandsen blev skudt. Jeg ved overhovedet ikke hvorfor jeg ikke fra starten sagde at jeg kunne høre det var en motorcykel. En Nimbus. Jeg kendte udmærket lyden. Jeg havde ikke skygge af mistanke til nogensomhelst, og selvfølgelig slet ikke til min far som er den eneste jeg kender der kører Nimbus, men alligevel sagde jeg at det sikkert var en traktor.

Og nu - far havde selv fortalt mig at han blev dømt af frøken Frandsen og en redaktør. Nu var de begge myrdet. Begge steder havde der været en motorcykel i nærheden af huset.

NEJ! Det kunne ikke passe.

Min rare godmodige og søde far kunne ikke gøre sådan noget. Jeg er sikker på at han blev uretfærdigt dømt, han slog ikke Konrad ihjel, det var en ulykke, akkurat som far sagde. Og selv om han selvfølgelig måtte være bitter på dem der havde dømt ham, kunne han ikke have hævnnet sig på den måde.

Nej nej nej.